

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Unus Pro Omnibus, Hoc est: Christus Jesus Dei Filius

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1733

VD18 12431648

Consideratio XXIX. Filius Regis Moab super murum pro salute populi sui immolatus, typus Filii Dei, pro nobis in cruce oblatus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45934)

CONSIDERATIO XXIX.

Filius Regis Moab super murum pro salute populi sui immolatus, typus Filii Dei pro nobis in cruce oblatus.

Christus dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis oblationem & hostiam DEO in odorem suavitatis. Ephes. 5. 2.

I.

AD extremam quondam calamitatem Rex Moabitarum cum universis suæ ditioni subditis devenit, dum tres Reges, videlicet Rex Israël, Juda, & Edom inito inter se fœdere, conjunctisque viribus illius invaserunt regnum, & optima queque demoliti sunt. In qua miseranda rerum facie, cum hostes jam in conspectu regiæ civitatis sua collocassent castra, Rex Moab filium suum primogenitum in conspectu totius hostilis exercitus & prædictorum trium Regum super muros adducit, quem altari ligneo impositum gladio obruncat, & in holocaustum pro sua, populi que salute Deo immolat: *Arripensque filium suum primogenitum, qui regnurus erat pro eo, obtulit holocaustum super murum: quod ubi viderunt Reges confœderati, illorumque exercitus, continuo solventes obsidionem, compositâ inter se pace, in patriam suam reversi sunt: Et facta est indignatio magna in Israël, statimque recesserunt ab eo, & reversi sunt in terram suam.*

4. Reg. 3. 27

Rom. 8. 32.

Joh. 3. 16.

En pulcherrimum typum Filii Dei unigeniti à Patre æterno ob scelera nostra in mortem traditi, & tandem in ligneo altari S. Crucis pro salute universorum in holocaustum oblatus: *Qui proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum.* O portentum amoris! Audi ipsam Veritatem Christum, ita ad Nicodemum differentem: *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret.* Observa hic ex verbis Christi singularem divini in nos amoris emphasin: *Sic, inquit Christus, hoc est: tanto amoris excessu ac vehementia Deus, non Imperator,*

tor, aut Rex, aut Angelus, dilexit sine ullis meritis ingratum, rebellem, inimicum ac toties æternæ damnationis reum *Mundum*, ut pro illius salute & redemptione *Filium* non alienum, non adoptivum, sed suum naturalem & proprium, & quod majus est, *unigenitum* & unicum daret non ad honores, aut regnum, aut triumphos, sed ad crudelissimam laniationem, acerbissimam mortem & infamem crucem. O grande portentum! Ô extasin amoris! *Commendat*, ait Paulus, *Deus charitatem suam in nobis, quoniam cum adhuc peccatores essemus, Christus pro nobis mortuus est.* *Rom. 5. 8.* Et consolatur valdè quod sequitur: *Ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam.* Erige te in spem, quicumque tandem es, anime mi! nondum de salute tua desperatum est: *Nunquid oblivisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? Et si illa oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui. Ecce in manibus meis descripsi te, non in manibus tantum ferreis clavis, sed & in corde meo crudeli lanceâ descripsi te.* *Isa. 49. 15.*

2. Olim dicebat æterna Patris Sipientia, antequam incarnaretur: *Delicia mea esse cum filiis hominum, & quare non cum Angelis? Fortasse quia Angelorum naturam non erat assumpturus, sed hominum? Et nunquid Angelorum millia millium ministrabant ei, & decies millies centena millia assistebant eis* *Quare ergo societatem Angelorum, qui tam fideliter ministrabant ei in cœlis, dereliquit, & in hunc mundum descendit, ac homo factus est?* *R. Doctissimus Hugo: Ex quo genus humanum exulat in mundo, & premitur à diabolo, quid mihi est hic, id est in cœlo? quasi dicat, non reputo me aliquid habere in cœlo habendo angelicos spiritus, qui sunt quasi novem oves in deserto, nisi habeam ovem errantem in exilio, quam ovem perditam exinde per triginta annos & amplius sollicitè quæsit, ac tandem invenit, ac gaudens in humeros suos suscepit, sed ubi? R. Bonaventura hic* *ventura in cruce: Humeri isti, inquit, sunt brachia crucis, in hos humeros ovem perditam imposuit, quia ibi peccata nostra portavit.* *O amor immensus, dum ipse Pastor pro ovibus suis in cruce voluit immolari, verè Pastor bonus, relinquens exemplum omnibus animarum Pastoribus, quomodo, si necesse fuerit, & ipsi se gerere debeant.* *Luc. 15. 5.*

3. Elegit autem mitissimus orbis Redemptor pro passione sua & crucifixione tempus vernale & diem 25. Martij, quo tempore omnia de novo incipiunt reflorescere. Quæres hic, cur non aliud tempus elegit? *R. S. Bernardinus: Tempus Veris ad passionem suam elegit Dominus meus Jesus Christus, ut cum in tali tempore sanguis ebulliat, ipseque facile emittatur, totum sanguinem effunderet pro nobis, & nihil in eo maneret.* *Et ideo venit ille terre motus in fine passionis Dominicæ, ut ex montis & crucis concussione omnem è venis Christi sanguinem excuteret.* *Ita S. Joannes* *S. Bernardin. in serm. de Pass. & S. D. nasc.*

nes Damascenus: *Attendas hoc mysterium, attendas precor, ipse, ut totum sanguinem effunderet, factus est terra motus magnus, quo terra motu concussus est mons Calvaria, concussumque Christi corpus, qua concussione totus sanguis exhaustus est. O extasin amoris!*

Valer. Max.
& alii.

4. De Codro ultimo Atheniensium rege recenset Valerius Maximus: Cūm hostili quondam exercitu in civitate sua regiā undique cingeretur, ac premeretur, & nec milites, nec annona ad illam obsidionem solvendam, urbemque defendendam sufficerent, ipse ad Apollinem servum quemdem fidelem ablegavit, ex eo sciscitaturum, an nulla spes liberandæ civitatis, & obtinendæ affulgeret victoriæ? Respondit oraculum: nisi ipse Rex proprio sanguine ac morte suis succurreret civibus, spem superesse nullam. Quid ad hoc Codrus? ex amore subditorum, ut conservarentur ab interitu, vulgari se induit militis gregarii habitu, irruit primus cum phalange sua in hostem, occumbit in prælio multis saucius vulneribus, & cives ac patriam propriâ morte ab internecone liberat; unde cives, ubi regem suum mortuum ac vulneribus plenum vidissent, cum lacrymis exclamarunt: *O Codre! tu vitam dedisti, ut nos viveremus; heu! utinam morte nostra tibi vitam comparare possemus.*

Cæterum miratur hunc insolitum Codri amorem erga subditos suos mortalitas humana, sed quid hoc, si pensamus amorem crucifixi JESU ergo nos miseros & jam morti destinatos, dum propriâ morte ac sanguine nos ab æterna morte & interitu liberavit? Dicamus proinde, vel saltem cogitemus, quoties Regem nostrum in cruce mortuum, ac tam miserandum in modum ob scelera nostra plagatum intuemur: *O Christe Jesu! tu vitam dedisti, ut nos viveremus; heu! utinam morte nostra tibi vitam comparare possemus.*

Ribad. in vita
SS. 13. Nov.

5. Talis amator crucifixi fuit S. Homobonus, mercator Sanctus, Cremonæ in Italia oriundus, cujus eleemosynas DEUS sæpius per miracula comprobavit, cui templi januas plerumque pandebant Angeli, ut Christum & hunc crucifixum colere posset, ac contemplari; pro cujus honore omni horâ paratus erat quamcunque subire necem. Semel cūm supplex ante imaginem crucifixi Domini sui sanus ac vegetus expansis aceret manibus, divino amore absorptus, cūm *Gloria in excelsis* in Ecclesia cantaretur, bonam animam in SS. Christi Vulnera expiravit. Anno 1197. die 13. Novembris. O felix mors! o bona fors!

Ribad. 8. Jan.
N. dat. & alii.

S. Laurentius Justinianus Venetorum Patriarcha, vir sanctissimus, & amator crucifixi Redemptoris nostri Zelosissimus, cūm in juventute sua flans ad deliberandum in bivio, quidnam? an mundum, honores & divitias ob nobilissimam familiæ suæ profapiam, an verò pau-

perem

perem crucifixum sequeretur? Intus in animo à Christo audivit: *Me sequere*: quapropter relictis omnibus, & pauperibus erogatis, humiliter coram devota imagine Crucifixi prostratus, hanc resolutionem fecit, & latus exclamavit: *Domine tu es spes mea, tua sequar vestigia*; Cui de nocte apprensus Divina Sapiencia cœlestis osculum dedit; cujus precibus steterunt Venetiæ, aliàs periturae. Qui ex hac vita nunc post sanctissimè peractum vitæ cursum ad cœlum migraturus, non in lectulo suo, sed humi in duro assere, velut in cruce, eò quòd JESUS expirasset in cruce, jacere voluit, ubi crucifixum Dominum suum arctissimè completens, & beatam animam in manus Dei commendans, expiravit, quæ sanctissima anima inter Angelorum choros gloriosa ad cœlestem gloriam avolavit. Tantùm illi profuit, quòd se verum crucis discipulum à juventute probaverit, cujus proverbium erat: *Deus est omnia, homo verò nihil.*

6. S. Laurentio Justiniano adjungo S. Lucianum Antiochena Ec-
 clesiae Episcopum ac gloriosissimum Martyrem, qui in cruenta Maxi-
 mini persecutione Nicomediae in carcere super acutissimas testas, ve-
 lut crucifixus extensus, supra nudatum pectus suum ultimam missam
 celebravit, ac SS. Martyres concaptivos Sacratissimo Viatico ad futu-
 rum cruentum certamen communivit. Altero die ubi ob Christi cru-
 cifixi fidem, quem constantissimè predicaverat, caput illi amputatum
 fuit, vox in luce audita est: *Euge serve bone Luciane, veni, & suscipe coro-
 nam, olim tibi promissam*: Et ecce ingens prodigium, dum S. Episcopus
 de novo se erexit in pedes, & præcisum caput ad tria milliaria, comi-
 tantibus Angelis, etiam per flumen propriis manibus ad sepulturae lo-
 cum deportavit, ad quod ingens spectaculum multi Gentiles ad Chri-
 stum crucifixum conversi sunt.

Ex Spec. A-
 mor. & Dolor.
 Conf. 22. n. 4.
 & ex Nadaf,
 8. Jan.

Vide ex hoc, quàm tenero amore omnes Sancti & Electi Chri-
 stum crucifixum amaverint, pro cujus honore vitam & sanguinem
 lato exponebant animo, dicentes intra se: *Quis nos separabit à*
charitate Dei, qua est in Christo JESU Domino nostro?
 Et tu quid?

Rom. 8. 35.

CON-